

Arrest

nr. 117 775 van 29 januari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 30 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2013

Gelet op de beschikking van 18 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2014 in plaats van 5 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn afkomstig van Nafadji - achter Kankan- van Malinké origine. U werd geboren op 25 november 1985. U ging er naar school tot de zesde klas. Daarna ging u op het land van uw vader werken tot wanneer u trouwde.

U trouwde op 15 maart 2006 met (Ma.B.) en ging bij hem wonen, tevens in Nafadji. U werd zijn tweede vrouw. Zijn eerste vrouw, (F.), had al twee zonen toen u met hem trouwde. Uw man ging eens per

maand naar Conakry om goederen aan te schaffen die hij verkocht op de markt van Nafadji en bleef dan een viertal dagen in de hoofdstad.

U werd zwanger en uw man wilde dat u naar het ziekenhuis ging om een echo te laten maken. Hij vertelde u dat hij en zijn eerste vrouw een dochtertje hadden verloren nadat ze werd besneden. Uw man wilde niet dat, indien hij nog een dochter zou krijgen, ze besneden zou worden. Daarom wilde hij het geslacht van jullie (ongeboren) kind kennen. Na de echo bleek dat u zwanger was van een zoon. Jullie kregen op 3 augustus 2010 een zoon, (Mo.B.).

In 2012 werd u opnieuw zwanger. Uw man wilde ook deze keer met u naar het ziekenhuis in Kankan om het geslacht te kennen. In november 2012 kregen jullie te horen dat u zwanger was van een meisje. Uw man wilde niet dat u aan iemand zou vertellen dat u een meisje verwachtte. Drie dagen nadat jullie wisten dat u zwanger was van een meisje vertrok uw man naar Conakry om dingen te regelen omdat hij niet wilde dat zijn dochter zou besneden worden. Uw man bleef een maand lang in Conakry en kwam eind december 2012 terug naar Nafadji. Hij vertelde u dat jullie naar Kankan zouden gaan maar dat hij de dag ervoor zou vertrekken zodat het niet zou opvallen dat jullie samen naar daar zouden gaan. U vertrok de dag na zijn vertrek op 31 december 2012 naar Kankan en jullie vertrokken diezelfde dag naar Conakry. Jullie arriveerden in Conakry op 2 januari 2013 en verbleven bij een vriend van uw man, (K.) in de wijk Gbessia. Uw man had geregeld dat u op 5 januari 2013 het vliegtuig zou nemen naar België. U heeft op die dag, samen met uw zoon, Guinee verlaten en arriveerde de dag erop in België. U en uw zoon vroegen diezelfde dag asiel aan.

Sinds u in België bent heeft u nog contact met uw man. U heeft via hem vernomen dat hij diende onder te duiken in Baranama omdat uw ouders hem bedreigen omdat ze willen weten waar u bent.

U beviel in België van een dochter, (A.) op 22 maart 2013.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een geboortebewijs van uw dochter (A.) geboren te België; een medisch attest waaruit blijkt dat uw dochter niet besneden is (opgemaakt door dr. (Ka.) op 19/07/2013); een medisch attest waaruit blijkt dat u bent besneden, type 2 (opgemaakt door dr. (Ka.) op 19/07/2013).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u en uw man hebben besloten dat u uw land van herkomst diende te verlaten omdat jullie vrezen dat jullie dochter, (A.), in Guinee zal worden besneden.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u, die naar België bent gevlucht om uw dochter te behoeden voor besnijdenis en hiervoor uw land van oorsprong en uw man heeft achter gelaten geen enkele aanwijzing heeft dat uw dochter in Guinee daadwerkelijk het gevaar loopt om besneden te worden.

Het is verwonderlijk dat u en uw man ervan overtuigd zijn dat de familie van uw man en meer bepaald zijn jongere zus (zie gehoor CGVS, p 13) of de mensen uit jullie dorp (zie gehoor CGVS, p 17) jullie dochter zouden besnijden zonder hierover met hen te hebben gesproken. Jullie gaan ervan uit dat de familie of de omgeving, die voordien de oudere dochter van uw man zou besneden hebben, ook deze keer zal eisen dat uw dochter zal worden besneden. U verklaart dat u uw man had gezegd dat hij het tegen zijn familie moest zeggen, dat hij niet wil dat zijn meisje zal worden besneden. Uw man had dit echter geweigerd aangezien hij van mening was dat zijn familie de traditie van besnijdenis zal willen volgen. (zie gehoor CGVS, p 13) Verder zegt u ook dat u nooit met iemand heeft gesproken over besnijdenis. (zie gehoor CGVS, p 19)

Het is opmerkelijk dat iemand die beslist om zijn land, omgeving en familie te ontvluchten om naar een vreemd land in een vreemd continent te gaan zich er niet eerst van vergewist dat zijn vrees voor besnijdenis wel degelijk gegrond is. Het is immers niet uitgesloten dat de familie van uw man, zoals uw man trouwens ook heeft gedaan of jullie omgeving (nvdr het dorp) hun visie rond besnijdenis heeft herzien na het overlijden van zijn dochtertje. Daarbij dient ook te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de mentaliteit in Guinee in positieve zin aan het wijzigen is om de praktijk van besnijdenis achter zich te laten. Zo is de prevalentie van besnijdenis in Guinee, zoals ook in andere landen waar genitale vrouwenverminking voorkomt, danig gedaald. Dr. (M.K.) verklaarde bovendien op 18 februari 2013 op RFI (Radio France Internationale) dat het laatste prevalentie cijfer waarover men beschikt aantoonde dat er een enorme terugval is van het aantal vrouwen besnijdenissen. Zo worden er vandaag twintig procent minder vrouwen besneden (voorheen was er een prevalentie van negennegenentig procent). Hij baseert zich hiervoor op cijfers van UNICEF (United Nations International Children's Emergency Fund) en UNFPA (United Nations Population Fund) waarvan de cijfers nog officieel dienen gepubliceerd te worden.

U heeft uw land verlaten zonder dat er een concrete aanwijzing was dat uw dochter ook daadwerkelijk zou besneden worden in Guinee. U en uw man hebben op geen enkele manier getracht om de mening van uw omgeving te kennen of, indien nodig te beïnvloeden.

Daarenboven blijkt dat u, noch uw man op de hoogte waren dat in België geen meisjes worden besneden.

U verklaart immers dat u niet weet of in België meisjes worden besneden. (zie gehoor CGVS, p 21) U heeft ook nooit geïnformeerd of besnijdenis in België gangbaar is. Pas wanneer u in het opvangcentrum verbleef, heeft u gevraagd of meisjes worden besneden. (zie gehoor CGVS, p 21) Ook uw man, die het initiatief heeft genomen om u naar het buitenland te sturen omdat hij ervan overtuigd was dat de enige manier om een dochter te beschermen is door te vluchten uit het land (zie gehoor CGVS, p 18) en uw reis heeft geregeld, was blijkbaar niet zeker dat zijn dochter niet zal worden besneden in België. Hij vroeg immers na de bevalling 'hebben ze je gevraagd om haar (nvdr zijn dochter) te besnijden?' (zie gehoor CGVS, p 21) Van iemand die de stap heeft gezet om haar land te ontvluchten mag verwacht worden dat ze op de hoogte is van de wetgeving rond vrouwelijke genitale verminking in het land waar asiel wordt aangevraagd alvorens er daadwerkelijk naartoe te gaan.

Het feit dat u, nog uw man ervan overtuigd en op de hoogte waren dat uw dochter in België de nodige bescherming zou kunnen genieten tegen besnijdenis ondermijnt opnieuw dermate uw vrees voor besnijdenis. Het is ondenkbaar dat iemand die de beslissing neemt om zijn land te verlaten om een besnijdenis te vermijden niet op de hoogte is van de beschermingsmogelijkheden en de gangbare praktijken van besnijdenis in het land waar om asiel wordt gevraagd. Zeker aangezien u blijkbaar uit een omgeving komt waarin alle meisjes worden besneden en het niet besnijden niet voorkomt (zie gehoor CGVS, p 16) is het merkwaardig dat u en uw man zich blijkbaar geen vragen stelden over het voorkomen van deze praktijk in het land waar u heen ging.

Bovendien kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt die toelaten om uw bewering, dat uw dochter in Guinee besneden zou worden, verder te betwijfelen.

U verklaart dat uw man zich tegen besnijdenis heeft gekant toen zijn dochter, die hij samen met zijn eerste vrouw had, is overleden. (zie gehoor CGVS, p 12) U kent echter de naam niet van het meisje of hoe oud ze was toen ze werd besneden. U weet alleen dat ze werd besneden door de familie van uw man. (zie gehoor CGVS, p 12) Het is bizar dat u niet meer over het meisje weet gezien uw man u toch over haar heeft moeten vertellen en u steeds in hetzelfde dorpje woonde. Bovendien is het vreemd dat u niets aan (F.), zijn eerste vrouw heeft gevraagd. U verklaart dit door te stellen dat u haar niet extra wilde pijn doen omdat ze haar dochter was verloren. (zie gehoor CGVS, p 16) Het is verwonderlijk dat u dit gesprek niet bent aangegaan om haar gevoelens te sparen aangezien u toch verklaart dat u geen vriendinnen bent. (zie gehoor CGVS, p 17) Gezien uw mening over genitale vrouwenverminking mocht toch van u verwacht worden dat u hierover met haar een gesprek zou aangaan.

Hierdoor kan reeds getwijfeld worden aan het bestaan van de door u aangehaalde dochter die overleden zou zijn.

Bovendien is het zeer verwonderlijk dat uw man u pas heeft verteld dat hij tegen besnijdenis is gekant op het moment dat u zwanger bleek. (zie gehoor CGVS, p 19) Indien hij daadwerkelijk vreest dat, wanneer hij nog een dochter zou krijgen, dat zijn dochter zou kunnen besneden worden, is het niet geloofwaardig dat hij zijn mening pas met u deelt op het moment dat u zwanger bent. Het is niet aannemelijk dat hij dit onderwerp niet eerder heeft besproken aangezien uit uw verklaringen blijkt dat hij onder geen geding zijn dochter wil laten besnijden. U verklaart daarenboven dat u eerder, wanneer u getrouwd was en ongesteld werd vertelde dat u veel pijn had en dat u die pijn linkte aan uw besnijdenis. (zie gehoor CGVS, p 20) U verklaart dat uw man hierdoor wist dat u tegen besnijdenis was gekant waardoor het nog onwaarschijnlijker is dat uw man niet van de gelegenheid gebruik heeft gemaakt om zijn visie mee te delen of dat u op dat moment naar de mening van uw man heeft gepolst, aangezien u verklaart dat u reeds voor uw huwelijk tegen besnijdenis was gekant (zie gehoor CGVS, p 18). Daarenboven verklaart u dat, ook al was uw man voor besnijdenis, u ook zonder de hulp van uw man zou vluchten om uw dochter te beschermen. (zie gehoor CGVS, p 23) Het is verwonderlijk dat iemand met een overtuiging die, zoals u verklaart, tegen de traditie ingaat (zie gehoor CGVS, p 15) en die vreest dat haar dochter toch besneden zou kunnen worden niet eerder met haar partner praat of aftast of deze ook deze mening deelt.

Vervolgens is het verbazingwekkend dat u, die verklaart twee keer per maand contact te hebben met uw man (zie gehoor CGVS, p 9), pas wanneer de protection officer u expliciet vraagt of uw man nog in Nafadij woont, verklaart dat hij is gevlucht. (zie gehoor CGVS, p 9 – 10) Bovendien wordt de geloofwaardigheid van deze verklaring sterk ondermijnd aangezien u alleen weet dat hij in Baranama verblijft. U kan niet zeggen waar Baranama ligt, bij wie uw man verblijft, of de eerste vrouw van uw man mee is ondergedoken en of uw man daar werkt. (zie gehoor CGVS, p 10) Er kan van u echter worden verwacht dat u over meer informatie beschikt over de vermeende situatie waarin uw man

zou verkeren zeker gezien wat hij voor u gedaan heeft en gezien de problemen die uw man zou ondervinden het gevolg zouden zijn van uw vlucht uit Guinee.

Tot slot dient ook te worden opgemerkt dat u en uw man –ingrijpende- stappen ondernemen om de besnijdenis te voorkomen maar dat jullie blijkbaar niet denken over de gevolgen van de genomen beslissingen. Zo beslissen jullie wel om, voor een tweede keer een echo te laten uitvoeren wanneer u terug zwanger bent (zie gehoor CGVS, p 12) maar hebben jullie nog niet verder gedacht wat jullie met de informatie van de echo zouden doen. U geeft immers aan dat u en uw man nadachten over wat jullie zouden doen nu jullie een meisje hebben en concluderen dat jullie haar hier (nvdr Guinee) niet kunnen beschermen. Vervolgens vertrekt uw man naar Conakry om dingen te regelen en keert hij terug met de boodschap dat hij het heeft geregeld. U bent echter niet op de hoogte van de plannen en uw man wilde u ook niets vertellen. (zie gehoor CGVS, p 12) Het is niet aannemelijk dat jullie niet eerder hadden gesproken over wat jullie zouden doen wanneer jullie zouden weten dat jullie een meisje zouden hebben vooral gezien jullie reeds een eerste keer, bij een vroegere zwangerschap, de stap hadden ondernomen om een echo te laten uitvoeren en jullie dus ruimschoots de tijd hadden om plannen te maken.

Er dient tevens te worden opgemerkt dat, uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat het risico dat ouders zullen worden uitgesloten door de gemeenschap waar ze deel van uitmaken of hun familie zeer beperkt is wanneer ze hun dochter niet laten besnijden. In maart 2013 preciseert de voorzitter van de NGO 'Tostan' dat de sociale afwijzing niet erg zichtbaar is. Toch kan er op het platteland een vorm van afkeuring zijn. In de steden wordt er echter geen (of weinig) aandacht aan besnijdenis gegeven waardoor het wel mogelijk is om een normaal leven te leiden wanneer de dochter niet besneden is. Deze informatie waarvan uw man toch op de hoogte moet geweest zijn aangezien hij veel in Conakry verbleef en duidelijk vatbaar was voor informatie aangaande besnijdenis, maakt het opnieuw niet aannemelijk dat u en uw man zijn familie of omgeving niet op de hoogte hebben gebracht van jullie tegenstand tegen besnijdenis. Deze informatie toont ook aan dat ouders, zeker als ze beiden tegen de praktijk gekant zijn, hun dochter hiertegen kunnen beschermen.

Besnijden is bovendien bij wet verboden in Guinee. In 2000 werd er een wet gestemd, die expliciet genitale vrouwenverminkingen als een misdrijf vermeldt. De uitvoeringsteksten van deze wet werden in 2010 door de betrokken ministeries ondertekend. Dit vormt een belangrijke juridische basis die de vervolging door de autoriteiten mogelijk maakt. Deze teksten voorzien gevangenisstraffen van 3 maanden tot 2 jaar evenals boetes (artikel 10). De straffen zijn uiteraard zwaarder in het geval van invaliditeit of overlijden van het jonge meisje (artikelen 12 en 13). De teksten laten de NGO's en verenigingen die op wettige wijze zijn geregistreerd op het Guineese grondgebied en die strijden tegen genitale vrouwenverminkingen eveneens toe om zich burgerlijke partij te stellen in naam van het slachtoffer voor alle bevoegde rechtbanken (artikel 15). De Guineese autoriteiten strijden echter actief en preventief tegen de besnijdenissen door sensibiliseringscampagnes en preventiecampagnes die worden gevoerd in samenspraak met internationale organisaties (waaronder de Wereldgezondheidsorganisatie) en nationale organisaties (CPTAFE, TOSTAN, PLAN Guinée, CONAG-DCF, AGBEF...) evenals met de Ministeries van Gezondheid, Sociale Zaken en Onderwijs. Dit komt met name tot uiting door didactische modules die bestemd zijn voor de scholen, seminaries voor de religieuze verantwoordelijken, deelnemen aan een dag van nultolerantie op 6 februari, campagnes met affiches in de stad en in de ziekenhuizen, en berichten via de radio.

In het licht van dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u en uw man bij terugkeer naar Guinee uw dochter niet zouden kunnen beschermen tegen besnijdenis en dat ze alsnog zou besneden worden.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen.

De geboorteakte van uw dochter, (A.), geboren in België wordt op geen enkel ogenblik in twijfel getrokken. U legt een medisch attest voor waaruit blijkt dat uw dochter niet is besneden. Deze vaststelling wordt op geen enkel moment in twijfel getrokken. Vervolgens legt u ook een medisch attest voor waaruit blijkt dat u besneden bent type 2. Uw besnijdenis wordt tevens op geen enkel moment in vraag gesteld. Gezien u deze traditionele praktijk van besnijdenis reeds heeft ondergaan, kan u om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat er in Guinee geen sprake is van herbesnijdenis van een vrouw die het voorwerp was van een besnijdenis van type 2. Derhalve zijn er goede redenen om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordien. (zie SRB, "Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)", april 2013, Cedoca, p 12-13)

Gelet op voorgaande kan in uw hoofdte geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden

van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en ander vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict. Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 stelt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en dat men er eveneens op dient te wijzen dat er geen enkele gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er op dit moment in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie SRB "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid", april 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/3 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Volgens verzoekster is het duidelijk dat er niet het minste individueel onderzoek is gedaan naar de vrees voor de besnijdenis van haar dochter. De bestreden beslissing is volgens verzoekster zeer weinig geïndividualiseerd. Verzoeksters gehoor duurde drie uren en verweerder beperkt zich ertoe te verwijzen naar algemene rapporten. Verweerder verwijst onder meer naar een mentaliteitswijziging, een wet. Verzoekster heeft aan den lijve een besnijdenis ondervonden en wil dit niet voor haar dochter, hetgeen op zich duidelijk is maar waar geheel aan voorbij wordt gegaan. Bovendien heeft haar echtgenoot reeds een andere dochter verloren ten gevolge van een besnijdenis. Zijn familie had zijn dochtertje laten besnijden voordat hij met verzoekster gehuwd was. Hij gaf verzoekster duidelijk te kennen dat praten met zijn familie om de besnijdenis van een dochtertje te voorkomen, geen enkele zin had. Verzoekster verklaarde meermaals tijdens het gehoor dat het een traditie is. Verzoekster sprak er niet over met de eerste echtgenote van haar echtgenoot omdat zij haar dochtertje verloren was en zij haar niet meer pijn wou doen dan nodig.

Verzoekster voegt een artikel toe aan haar verzoekschrift waarin dokter (M.K.) vertelt dat waar er vroeger in 99% van de gevallen besnijdenis was, dit nu 20% minder is, wat wil zeggen dat nog steeds 79% van de vrouwen wél besneden worden. Uit het artikel blijkt nergens dat de arts zich steunt op cijfers van UNICEF en UNFPA en verweerder geeft zelf toe dat de cijfers nog niet gepubliceerd werden. Uit het artikel blijkt tevens dat jaarlijks nog drie miljoen vrouwen besneden worden, alsook dat jonge meisjes en vrouwen geloven dat besnijdenis is opgelegd door de islam en is voorgeschreven in de koran. Men geeft deze mensen verkeerde informatie om hun praktijken te verdedigen. Verder blijkt er ook uit dat de projecten die worden opgestart op lange termijn moeten bekeken worden en dat de vrouwen die de besnijdenissen uitvoeren, hier hun boterham mee verdienen en als de economische projecten onvoldoende opbrengen, zij hun oude praktijken snel zullen hernemen. Verweerder spreekt over een daling van de prevalentie van besnijdenis in Guinee met 20% en baseert zich hiervoor op een radiogesprek met dokter (M.K.) op Radio France International in februari 2013. Dit lijkt verzoekster echter weinig wetenschappelijk. Het recente rapport van UNICEF van juni 2013 heeft het nog steeds over een prevalentie van 96%, gebaseerd op het laatste wetenschappelijk onderzoek van DHS van 2005. De verklaringen van dokter (M.K.) hebben dus geen enkele objectieve bron. Uit het Algemeen

Ambtsbericht Guinee van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van maart 2013 blijkt hetzelfde.

Verzoekster wist uiteraard dat zij naar een land zou gebracht worden waar zij veilig zou zijn. Haar echtgenoot heeft zich hier uiteraard van vergewist. Verzoekster zelf volgde de smokkelaar die bevestigde dat het hier veilig is. In het opvangcentrum heeft zij dan vragen gesteld om zich ervan te verzekeren dat er geen besnijdenis voor haar dochter zou plaatsvinden. In diezelfde context vroeg haar echtgenoot, om het te verifiëren, of men na de geboorte in België had voorgesteld om zijn dochter te besnijden of niet. Het is nog altijd niet omdat men verneemt dat iets verboden is, dat het in werkelijkheid ook nooit voorkomt. Het was voor verzoekster het belangrijkste om uit Guinee te vertrekken om zo ver mogelijk weg te zijn van de familie van haar echtgenoot. Men zou haar dochter immers, zonder dat zij ervan op de hoogte is, bij haar kunnen komen weghalen om de besnijdenis uit te voeren. Ook was verzoekster zelf niet in de mogelijkheid om een grondig onderzoek te voeren naar/omtrent het land van bestemming: in haar dorp was geen radio en tv beschikbaar en internet evenmin.

Verzoekster sprak niet over het dochttertje van haar echtgenoot dat gestorven was. Zij weet wel dat zij (B.) heette, maar kent helaas de leeftijd niet. Verzoekster vraagt zich af waarom het voor verweerder noodzakelijk en klaarblijkelijk doorslaggevend is dat verzoekster hierover een gesprek voerde met (F.), alsook waar de logica te vinden is als omdat zij er geen boek over kan schrijven, deze dochter niet zou bestaan hebben. Zodra zij zwanger was, heeft zij met haar echtgenoot een gesprek gevoerd. Voorafgaand aan het huwelijk was er geen uitgebreide kennismaking met kennisname van alle details van mekaars leven. Verzoekster is in het jaar 2010 voor het eerst moeder geworden, terwijl zij sinds 2006 gehuwd was. Verzoekster vraagt zich tevens af waarom zij de geboortedata van de andere kinderen van haar echtgenoot met (F.) moet kennen, aangezien hier in Guinee weinig belang aan wordt gehecht. Verzoekster is tot en met de zesde klas naar school geweest. Indien haar echtgenoot het niet eens zou zijn met haar standpunt over besnijdenis, zou verzoekster ook vluchten.

Wat betreft het onderduiken van haar echtgenoot in Baranama, stelt verweerder het voor alsof men twee keer heeft gevraagd waar hij is en dat pas opeens verzoekster zou gezegd hebben dat haar echtgenoot gevlucht is. Blijkens het gehoorverslag is niets minder waar. Verzoekster gaf aan altijd in Nafadji gewoond te hebben. Hoe moet zij dan precies situeren waar Baranama ligt? Verzoekster had tweemaal contact en heeft niet gevraagd of zijn eerste echtgenote al dan niet is meegegaan.

Vervolgens stelt verzoekster: *"Het is inderdaad zo dat zij nog niet spraken over wat ze zouden doen bij zwangerschap van een meisje: mogelijk stelde "het probleem" (verzoekster heeft hier moeite met de woordkeuze) zich niet, en dan moest er ook niet over doorgepraat hebben. Voor verzoekster was "een abortus" alleszins geen optie in dergelijk geval: het feit dat haar man zo snel na kennisname van het geslacht van het kindje vertrok, toont aan dat hij wel al grondig gedacht had en hij nam een maand de tijd om alles te regelen. Wat is er hier dan niet logisch aan?"*

Verzoekster verwijst naar de website van de ngo Tostan en blijft erbij dat zij in haar land van herkomst niet in staat is om haar kind tegen besnijdenis te beschermen: de familie van haar echtgenoot zal dit eisen en desnoods haar kind bij haar wegnemen om het besneden terug te brengen. Verzoeksters persoonlijke individuele asielmotieven worden in geen geval onderzocht.

Verweerder brengt in het administratief dossier twee rapporten bij, één van september 2012 over vrouwenbesnijdenis in Guinee en één over de veiligheidssituatie in Guinee van tevens september 2012. Dat ngo's moeite doen om een bewustwording bij de bevolking over de praktijk van vrouwenbesnijdenis teweeg te brengen, wil volgens verzoekster nog niet zeggen dat men er gehoor/gevolg aan geeft. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de overheid die wou tussenkomen om besnijdenis te voorkomen, door de bevolking werd weggejaagd. Een niet-besneden vrouw wordt aanzien als niet zuiver, zij mag niet huwen en geen man zal haar willen en dus laat men uiteindelijk toch besnijden. Een mentaliteitswijziging kan niet van de ene dag op de andere gebeuren. Verzoekster stelt zich vragen bij de methodologie die gebruikt werd om tot het missierapport te komen, gezien in Guinee slechts met een aantal personen gesproken werd, en verwijst naar de analyse van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (hierna: BCHV) en naar rechtspraak van de Raad. Bovendien werd het resultaat van de preventiecampagnes op het terrein niet geëvalueerd. Tot op heden werd geen enkele veroordeling uitgesproken op basis van de Guineese wet die vrouwenbesnijdenis verbiedt. Verzoekster verwijst opnieuw naar rechtspraak van de Raad en stelt dat steeds moet worden nagegaan of er een doeltreffende bescherming bestaat in het land van herkomst tegen de ingeroepen vervolgingen. Verzoekster beschikt niet over alle rechten op het kind en de vader zal mogelijk alsnog onder druk van

zijn familie zijn akkoord geven met de besnijdenis van zijn dochter. Het feit dat er klacht kan worden ingediend na een besnijdenis is geen voldoende basis om preventief te kunnen optreden. Vrouwenbesnijdenis is een vorm van continu geweld.

Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad en van de Raad van State, stelt verzoekster een ernstig risico te lopen in geval van terugkeer naar haar land van herkomst daar haar autoriteiten niet in de mogelijkheid zijn haar dochter tegen de gruwel van de besnijdenis te beschermen. Een terugkeer maakt tevens dat haar dochter het slachtoffer van foltering en onmenselijke behandeling zou worden. Verzoeksters verklaringen zijn geloofwaardig en plausibel.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De behandeling die verzoeksters dochter dreigt te moeten ondergaan, valt alleszins onder artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet en dit werd blijkens de bestreden beslissing niet onderzocht. De bestreden beslissing spreekt over een gewapend conflict, terwijl verzoekster daar niet op steunt. Deze motivering is geheel naast de kwestie en niet van toepassing in deze.

2.1.3. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift de volgende stukken: een e-mail inzake cijfers van UNFPA (stuk 4), een artikel inzake (M.K.) (stuk 5) en het Algemeen Ambtsbericht Guinee van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van maart 2013 (stuk 6).

2.2.1. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet

bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Van een asielzoeker mag een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht inspanningen moet doen om zijn asielrelaas met documenten te staven. Indien geen documenten kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoeker het ontbreken ervan verantwoorden. Indien redelijkerwijze kan worden verwacht dat er bewijzen worden voorgelegd, moet de asielzoeker deze bewijzen voorleggen of tenminste aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen. Wanneer dit niet afdoende wordt aangetoond, kan het asielrelaas als ongeloofwaardig worden aangemerkt. Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij ter staving van haar voorgehouden identiteit en herkomst, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Dit klemt des te meer daar verzoeksters echtgenoot een maand de tijd nam om verzoeksters vlucht te regelen (gehoorverslag CGVS, p. 13-14). Evenmin brengt zij enig begin van bewijs bij aangaande haar voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van haar asielrelaas en des te meer klemt daar zij omtrent deze reisweg ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Verzoeksters smokkelaar zou steeds de reisdocumenten hebben bijgehouden en zij zou zelf geen documenten in handen gehad hebben (administratief dossier, stuk 11, verklaring 35 en gehoorverslag CGVS, p. 11).

Waar verzoekster stelt dat er geen individueel onderzoek werd gevoerd naar haar vrees voor de besnijdenis van haar dochter en dat de aangehaalde argumenten dikwijls niet relevant zijn, voert verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht aan dat verzoekster de kans kreeg om tijdens haar gehoor haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en dat de commissaris-generaal vervolgens verzoeksters asielaanvraag op een individuele wijze heeft beoordeeld en zijn beslissing genomen, met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak, op basis van concrete motieven die geënt zijn op het asielrelaas en de persoonlijke situatie van verzoekster. Waar verzoekster verwijst naar de ervaring van haar echtgenoot met zijn eerste dochtertje en zijn familie, naar zijn eerste echtgenote en naar de traditie in Guinee, komt verzoekster niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen dan ook terecht: *"In casu is de Commissaris-generaal terecht tot de conclusie gekomen dat, waar verzoekster zich baseert op de vrees voor besnijdenis van haar [dochter], verzoekster geen enkele aanwijzing heeft dat haar dochter in Guinee daadwerkelijk het gevaar loopt om besneden te worden. Voorts blijkt dat verzoekster, noch haar echtgenoot op de hoogte waren dat in België geen meisjes worden besneden. Bovendien overtuigt verzoekster evenmin in haar verklaringen: verzoekster weet niets over het meisje dat haar echtgenoot samen met zijn eerste vrouw had en dat zou overleden zijn ten gevolge van besnijdenis en zij deed hierover ook geen navraag bij de eerste vrouw van haar echtgenoot. Verder is het zeer verwonderlijk dat verzoeksters man haar pas zou verteld hebben dat hij tegen besnijdenis is gekant op het moment dat verzoekster zwanger bleek en is het ook verbazingwekkend dat verzoekster nagenoeg geen informatie verschaft over de vermeende situatie waarin haar man zou verkeren, zeker gezien wat hij voor haar gedaan heeft en gezien de problemen die verzoeksters man zou ondervinden het gevolg zouden zijn van hun vlucht uit Guinee. De bestreden beslissing stelt ook nog vast dat het niet aannemelijk is dat verzoekster en haar echtgenoot niet gesproken zouden hebben over wat zij zouden doen wanneer ze zouden weten dat ze een meisje zouden hebben, vooral gezien zij reeds een eerste keer, bij een vroegere zwangerschap, de stap hadden ondernomen om een echo te laten uitvoeren en zij dus ruimschoots de tijd hadden om plannen te maken."*

Uit informatie aangaande vrouwenbesnijdenissen in Guinee, door verweerder toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie'), blijkt dat een daling van de prevalentie van het aantal vrouwenbesnijdenissen zich heeft ingezet, alsook dat meer en meer ouders, vooral in stedelijk gebied en onder intellectuelen, niet langer willen dat hun dochter besneden wordt en erin slagen hun dochter tegen besnijdenis te beschermen tot zij meerderjarig is. Het risico dat deze ouders zullen worden uitgesloten van hun gemeenschap, is zeer beperkt. Bovendien werd in 2010 een wet gestemd

die uitvoering geeft aan een wet uit 2000 die vrouwenbesnijdenis strafbaar stelt. Aldus beschikken de Guineese autoriteiten over een juridische basis om gerechtelijke stappen te ondernemen. De eerste stappen voor gerechtelijke vervolging werden in 2011 en 2012 overigens gezet. Bovendien voorziet deze wet dat ngo's en verenigingen die op wettige wijze zijn geregistreerd op het Guineese grondgebied en die zich bezig houden met de strijd tegen vrouwenbesnijdenissen, zich in naam van het slachtoffer burgerlijke partij kunnen stellen voor alle bevoegde rechtbanken. Daarnaast strijden de Guineese autoriteiten, in samenwerking met nationale en internationale organisaties actief tegen vrouwenbesnijdenissen aan de hand van preventie- en sensibiliseringscampagnes.

Verzoekster verwijst naar een artikel met een interview met dokter (M.K.) (verzoekschrift, stuk 5). De Raad merkt op dat verzoekster enerzijds naar dit artikel verwijst om de informatie van verweerder te bekritisseren en anderzijds stelt dat de verklaringen van dokter (M.K.) geen enkele objectieve bron hebben. Hoe dan ook voert verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht aan dat de commissaris-generaal voor wat betreft het feit dat er in Guinee een mentaliteitswijziging plaatsvindt wat de praktijk van besnijdenis betreft, zich niet louter baseert op de verklaringen van dokter (M.K.). Ook uit andere elementen die worden weergegeven in de SRB "*Guinée. Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)*", van mei 2012 met update in april 2013, blijkt dat er zich wel degelijk een mentaliteitswijziging in positieve zin voordoet om de praktijk van besnijdenis niet langer toe te passen. Hierbij kan concreet verwezen worden naar het project ESPOIR, naar het feit dat meer en meer ouders gekant zijn tegen de besnijdenis van hun dochter, naar initiatieven, al dan niet op wetgevend vlak, ter preventie of bestraffing van besnijdenis of naar rapporten ("*le rapport du Département d'Etat Américain*") die worden aangehaald in de voornoemde SRB. Met het louter in twijfel trekken van de verklaringen van dokter (M.K.) werpt verzoekster geen ander licht op de (overige) vaststellingen waaruit blijkt dat er zich wel degelijk een mentaliteitswijziging voordoet, zoals blijkt uit de door verweerder gehanteerde informatie en dat gezien deze mentaliteitswijziging verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij niet zou kunnen verhinderen haar dochter te behoeden voor besnijdenis. Daarenboven merkt de Raad op dat dokter (M.K.) in het bijgevoegde artikel het volgende verklaart: "*j'ai fait l'expérience en Guinée [en Haute-Guinée dans la région de kankan, ndlr], dans ma ville natale, où les exciseuses ont déposé officiellement les couteaux de l'excision.*(eigen vertaling: "*ik heb ervaring in Guinee [in Hoog-Guinee in de Kankan-regio], waar in mijn geboortedorp de besnijders officieel hun besnijdenismessen hebben neergelegd*)." Hieruit blijkt alleszins dat de mentaliteitswijziging waarnaar verweerders informatie verwijst, zich op het terrein wel degelijk voltrekt.

Waar verzoekster voorts nog wijst op een recent rapport over besnijdenis van UNICEF van juni 2013 die het nog steeds heeft over een prevalentiegraad van 96 %, dient te worden opgemerkt dat de cijfers in dit rapport slechts de situatie weergeven van 2005 en geen weergave zijn van de actuele situatie. De cijfers van UNICEF waarnaar verzoekster verwijst, zijn gebaseerd op een onderzoek uit 2005 en geven aldus niet de meest recente evolutie weer. Het Algemeen Ambtsbericht Guinee van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken (verzoekschrift, stuk 6) is overigens ook gebaseerd op cijfers uit 2005/2006. Uit het e-mailverkeer met UNFPA (verzoekschrift, stuk 5) kan niet worden afgeleid op welke cijfers de stelling dat de prevalentie van vrouwenbesnijdenis in Guinee stagneert, gebaseerd is aangezien deze nog niet gepubliceerd zijn, zodat verzoekster hiermee niet de informatie van verweerder kan tegenspreken. Waar verzoekster nog verwijst naar de kritiek van het BCHV, merkt de Raad op dat verweerder de SRB over vrouwenbesnijdenis sindsdien heeft geüpdatet en daarbij rekening heeft gehouden met de opmerkingen van het BCHV. Verzoekster brengt aldus geen stukken bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verweerder zich baseerde, foutief of achterhaald is.

Waar verzoekster stelt dat zij niet in staat was een grondig onderzoek te voeren naar het land van bestemming maar dat zij wel wist dat zij naar een land zou gebracht worden waar zij veilig is, dient opgemerkt dat verzoekster hier niet verder komt dan het poneren van een loutere *post factum*-verklaring. Verzoekster stelde immers dat zij niet wist of meisjes in België besneden worden (gehoorverslag CGVS, p. 21). Hoewel verzoekster misschien niet in de mogelijkheid was om een uitgebreid onderzoek te doen naar de situatie van vrouwenbesnijdenis in België, is het niet aannemelijk dat verzoekster naar België zou vluchten om haar dochter tegen besnijdenis te beschermen zonder er zeker van te zijn dat zij deze bescherming in België ook zou kunnen krijgen. Dat verzoekster vertrouwde op haar echtgenoot en op de smokkelaar, is in het licht van haar asielrelaas een dermate lakse houding dat er geen geloof aan gehecht kan worden.

Verzoekster stelt dat de naam van het (overleden) dochtertje van haar echtgenoot met zijn eerste echtgenote (B.) is, maar dat zij de leeftijd ervan niet kent. Nochtans verklaarde verzoekster tijdens haar gehoor op het CGVS dat zij de naam van dit dochtertje niet kent (gehoorverslag CGVS, p. 12). Dat

verzoekster in onderhavig verzoekschrift plots toch met een naam afkomt, doet besluiten dat het om een loutere *post factum*-verklaring gaat en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Waar verzoekster zich afvraagt waarom het “noodzakelijk en klaarblijkelijk doorslaggevend” is voor verweerder dat zij met (F.) over diens overleden dochter sprak, dient opgemerkt dat de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de bestreden beslissing op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas. Gelet op de omstandigheden waarin verzoekster zich bevond, met name in verwachting van een meisje met een schoonfamilie die een andere dochter van haar echtgenoot reeds liet besnijden, kan verwacht worden dat verzoekster een gesprek tracht aan te gaan met de moeder van die andere dochter, teneinde zich te informeren omtrent haar ervaringen en aldus haar eigen dochter beter te kunnen beschermen. Dat verzoekster naliet dit te doen, doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees voor vervolging.

Waar verzoekster stelt dat zij en haar echtgenoot voor hun huwelijk geen uitgebreide kennismaking hadden, dient opgemerkt dat de wijze van totstandkoming van dit huwelijk geen afbreuk doet aan de terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeksters echtgenoot haar pas vertelde dat hij tegen vrouwenbesnijdenis gekant is op het moment dat zij zwanger bleek te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 19). Dit klemmt des te meer daar haar echtgenoot reeds een dochter zou verloren zijn omwille van een besnijdenis. Verzoekster komt dan ook niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen.

Wat betreft de huidige situatie van haar echtgenoot in Guinee, stelt verzoekster dat verweerder blijkens het gehoorverslag een verkeerde voorstelling van haar verklaringen geeft, dat zij Baranama niet precies kan situeren aangezien zij steeds in Nafadij verbleef en dat zij haar echtgenoot slechts tweemaal hoorde en niet vroeg of zijn eerste echtgenote al dan niet is meegegaan. De Raad stelt vast dat verzoekster tijdens haar gehoor op het CGVS, zoals verweerder terecht stelt, pas aangeeft dat haar echtgenoot gevlucht is nadat de *protection officer* hier expliciet om vraagt (gehoorverslag CGVS, p. 9-10). Bovendien verklaarde verzoekster dat zij sinds zij in België is, tweemaal per maand contact heeft met haar echtgenoot (gehoorverslag CGVS, p. 9).

Verder stelt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht dat verzoekster geen dienstige argumenten inroept tegen het motief dat het niet aannemelijk is dat verzoekster en haar echtgenoot niet eerder hadden gesproken over wat zij zouden doen wanneer zij zouden weten dat zij een meisje zouden hebben. Een gesprek tussen verzoekster en haar echtgenoot hierover zou wel degelijk logisch zijn, vooral gezien zij reeds een eerste keer, bij een vroegere zwangerschap, de stap hadden ondernomen om een echo te laten uitvoeren en verzoekster en haar echtgenoot dus ruimschoots de tijd hadden om plannen te maken.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar asielrelaas, toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de SRB “Guinee – Situatie op het vlak van de veiligheid”, door verweerder aan het administratief dossier toegevoegd (zie map ‘Landeninformatie’), blijkt dat Guinee in 2012 en begin 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld en er is geen gewapende oppositie in het land. Verzoekster brengt geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat deze informatie onjuist of achterhaald is. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS